

Meerdere keren is er al gevraagd of ik het niet leuk zou vinden om mee te doen aan de STN-competitie.

Ik vond het niet echt nodig, Tai Chi is iets wat je voor je zelf doet, niet iets voor de bühne. Behalve dan misschien tijdens de kerstviering, een vorm laten zien die iemand anders niet doet. Laten zien dat “jouw” vorm, waar je enthousiast over bent, ook iets kan betekenen voor een ander. Deze wijze van presteren voelt niet als beoordeelt worden, maar als een vorm van kennisoverdracht. Misschien komt het ook door de wat intiemere omgeving of een setting met bekende mensen.

Het laatste verzoek om mee te doen met de competitie kwam van Margreet. Zij zocht een maatje voor de zwaardvorm van Amin Wu, het leek haar wel een uitdaging om deze vorm als duo te doen. Wat moest ik zeggen? Nee, was het duidelijkste en snelste antwoord, maar dat vond ik toch te bot. Dus diplomatiek: ik weet het nog niet, ik zal er over nadenken. Zo, tijd gewonnen en misschien ebt het wel weg. Niet gerekend op het vasthoudende karakter van Margreet, door regelmatig terugkerende kwinkslagen en paaiende woorden, kon ik het niet negeren. Ik moest toch op een gegeven moment de knop door hakken, dat dwong mij om er toch serieus over na te denken en te komen met argumenten.

De kreet WIIFM kwam in me op, dat is de Engelse afkorting van *What's in it for me?* En betekent: *Waar doe ik het voor? Of Wat levert het me op?* Door deze vraag te beantwoorden had ik mijn argumentatie. Enkele vragen die ik voor mezelf had: zou ik de rust kunnen vinden om een vorm te doen tijdens een competitie en hetzelfde te ervaren als in een vertrouwde omgeving? Heb je jezelf in die situatie onder controle? Ga je anders doen als iedereen op je let? Hoeveel vertrouwen heb je in je zelf? Voldoende positieve vragen die ik beantwoord wilde zien.

Deze uitdaging voor mezelf wilde ik wel aangaan, dus het antwoord naar Margreet was een ja.

Nu de kogel door de kerk was, wat moet er gebeuren om er klaar voor te zijn om mee te doen? “Zomaar” meedoen en kijken wat het resultaat zou zijn was niet voldoende, dat was te makkelijk en onze eer te na. Naast de gewone lessen is er extra tijd ingeruimd om samen te oefenen. Meestal werd één keer in de week de middagpauze opgeofferd om in de kerk te oefenen. Een prima locatie voor deze bezigheden, alhoewel het in het begin wel een beetje vreemd was om met wapentuig in een Godshuis bezig te zijn.

Het samen oefenen was voor mij een zeer leerzaam traject. Omdat het een duo-vorm is, is synchroon bewegen een belangrijk onderdeel, je wilt samen de vorm

uitvoeren zodanig dat het een geheel is. Hoe bereik je dat ? We zijn begonnen met het kijken naar elkaar, hoe “loopt” iemand de vorm, waar zien we verschillen. Door deze verschillen te benoemen ontstaat er discussie over de wijze waarop en hoe iets wordt uitgevoerd. De vraag die ik me geregeld heb gesteld is: zijn de bewegingen die ik zie hetzelfde als ik zelf uitvoer? Alleen al het benoemen waarom je iets doet, creëert een spiegel, we hebben elkaar positief beïnvloed. De vragen die zijn ontstaan tijdens het oefenen konden we weer kwijt in de lessen van Gerard.

Dankbaar ben ik met het geduld van de medeleerlingen, die in deze periode werden overladen met (onze) puntjes op de i. Ook ben ik dankbaar voor de extra aandacht we hebben gekregen van Gerard om ons niveau op te krikken. Volgens Gerard ging het wel goed, we konden ook wel gaan voor de sabelvorm van Master Ma Chunxi. O ja waarom ook niet, we waren lekker bezig.

Een week voor het festival hebben we samen met Cora een proefwedstrijd gedaan, met Gerard als jury. De aandacht lag op de wedstrijdregels, hoe op te komen, het groeten richting de jury, wachten op de punten ed. Én nog meer puntjes op de i. Voor het eerst was ik wel zenuwachtig, de wedstrijd kwam dichterbij, met de gedachte waar ben ik aan begonnen, maar ja wie A zegt ...

Het was vroeg dag, op naar Utrecht, aanmelden van de deelnemers moest voor 9.00. Pas een dag eerder de planning doorgekregen, ons eerste optreden was om 15.09 ingeroosterd. Na het welkomstwoord was de presentatie van de deelnemers, wie A heeft wordt als eerste opgeroepen. Wist ik veel waar ik heen moest lopen, dat hadden we niet geoefend. Gelukkig liepen Margreet en Cora met me mee, zodoende konden we ons als school presenteren. Ik was blij dat we geïnvesteerd hadden in mooie nieuwe pakken. Er is op het festival natuurlijk genoeg te doen, maar mijn rust was niet zo groot om aan andere onderdelen mee te doen. Gelukkig was er een veld om te oefenen, zodra er ruimte was maakten we daar gebruik van. Nog even oefenen was wel lekker om er “in “te komen.

De tijd was gekomen om aan te treden, te beginnen met de zwaardvorm, we deden ons ding, na lang wachten kregen we onze punten. Hoe was het gegaan?, ik weet het niet, gelukkig hebben we de foto's en films nog. Zonder gekheid, de uitvoering heb ik ervaren in een andere staat van bewustzijn, iets gespannen maar niet zenuwachtig. Waar tijdens het oefenen ruimte was voor meer focus op mijn partner om alles gelijk te doen, lag nu de focus op het “gewoon” doen. In mijn beleving hadden we geen rare fouten gemaakt. De jury beoordeelde het met een 7.8. Ik was tevreden, geen kleerscheuren opgelopen.

Onze volgende optreden was de sabelvorm, die we in verhouding toch iets minder geoefend hadden. Het synchroon uitvoeren is zeker anders dan de zwaardvorm, dit vanwege onze verschillende afmetingen van de sabels. Ik maakte gebruik van een groot bagua sabel, deze geeft een andere (grotere) cirkel. Margreet heeft zich in tempo veel moeten aanpassen, chapeau. Nogmaals in mijn beleving geen rare fouten gemaakt. We kregen een 7.9(6) van de jury, hiermee was ik zeker blij.

Bovenstaande beoordelingen resulteerde in 2 podiumplaatsen brons voor de zwaard-vorm en goud voor de sabel-vorm. Het was een lange dag geweest, rond 19.00 gingen weer richting huis. Het resultaat mocht er zijn, maar dat was niet mijn doel. Ik had me vooraf een aantal vragen gesteld WIIFM:

- Was de rust er? Ja, in redelijke mate.
- Was beleving hetzelfde? Nee, die was anders.
- Had ik mezelf onder controle? Ja, is aardig gelukt.
- Doe ik anders? Weet ik niet, die analyse had ik niet tijdens de uitvoering.
- Vertrouwen in jezelf? Die is door de totale beleving en resultaat vergroot

Wat heeft het me nog meer opgeleverd?

Dat het gehele traject erheen me meer heeft opgeleverd dan het eindresultaat.

“De weg zelf is je bestemming.”(Confucius)

De verfijningslagen van Gerard hebben de mogelijkheid gegeven om kritisch naar mezelf te kijken en daarmee weer stappen vooruit te maken.

“Elke waarheid heeft vier hoeken. Als leraar zal ik je een hoek geven, het is aan jou om de andere drie te vinden.”(Confucius)

Het samenwerken met Margreet heb ik als zeer prettig ervaren, we zijn samen gegroeid, mijn dank daarvoor.

“Alleen ga je sneller, maar samen kom je verder.”(Keniaans spreekwoord)

Om dit verhaal af te sluiten, wil eindigen met nog een quote van Confucius:

“Vertel het me en ik zal het vergeten.

Laat het me zien en ik zal het onthouden.

Laat het me ervaren en ik zal het me eigen maken.” (Confucius)

Niels, november 2019